

heller ikke udelukket, at Kvinden i mange Tilfælde har fået Manden til at publicere et Ordsprog, med hvis Fremkomst hun har haft al Grund til at udtrykke sin Tilfredshed i Ord som disse:

„Det sagde du, Herre, og ikke jeg!“

Men skal i så Fald Materniteten have Fortrinet for Paterniteten?

Ubetinget hjemmehørende under Gruppe A. er den Vrimmel af Ordsprog, der ligefrem lyser af brutal Bitterhed mod Kvinden, — en Bitterhed, der hyppigst er af sensuel Oprindelse. Hvor betegnende er det ikke, at Manden *kun* var Hånsord overfor den *gamle* Kvinde, der er udrangeret af Eros' Tjeneste!

Ypperligt har Béranger — i „Le vin et la coquette“ — ramt Pointet i Mandens Kvindebømmelse:

Poursuivons de nos épigrammes
Ce sexe que j'ai trop aimé.
Achevons d'éteindre les flammes
Du flambeau qui m'a consumé!¹⁾

(Fortsættes).

Borgerlig Vielse.

Den 17. November 1904 udsendte Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse nedenstaaende Skrivelse til Kredsstyrelserne:

„Spørgsmaalet om borgerligt Ægteskab er blevet behandlet i „det kirkelige Udvalg“, hvor den fakultative Ordning vedtoges med ringe Majoritet. Udvalgets Flertal begrundet sin Stilling med den stærke Stemning mod obligatorisk, borgerligt Ægteskab, som menes at være til Stede i Befolkningen, men hvis principielle Berettigelse og Klarhed man forøvrigt drager i Tvivl. Særlig er Kvindernes Stilling til Spørgsmaalet bleven fremhævet som en Hindring for almindelig borgerlig Ægteskabsindgaaelse. Imidlertid staar endnu Lovgivningsmagts Afgørelse tilbage, og mulig kan en officiel Udtalelse fra „Dansk Kvindesamfund“ blive ønskelig angaaende denne Sag.

Vi beder derfor Kredsene udtale sig om, hvorledes de stiller sig til Spørgsmaalet om borgerligt Ægteskab, og sende Svaret inden Nytaar“.

Der er indløbet Svar fra 15 Kredse. I

nogle Kredse har der været afholdt Møder om Sagen, og paa disse Møder har der med Undtagelse af eet (Aalborg Kredsen) været Flertal for obligatorisk, borgerligt Ægteskab. I andre Kredse har de ikke kunnet afholde noget Møde, og der foreligger derfor kun Udtalelser om Kredsstyrelsens Stilling til Spørgsmaalet, og denne er absolut for obligatorisk borgerligt Ægteskab.

Fællesstyrelsen.

* * *

Da jeg i Dag læste „Kv. og Samf.“ og deri Fru Stampe-Feddersens Betragtninger over mig, fik jeg en Fornemmelse, der maa ligne den, man vil faa, naar man sammen med sin lille Hund begynder Vandringen i et yndigt fredeligt Anlæg: Ved Indgangen har Opsynsmanden bestemt sagt: Deres Hund maa have Mundkurv paa — vi er bange for at faa Hunde herind, som bider. — Min Hund, som jeg ikke tør frakende noget af denne Egenskab, faar sin Mundkurv paa og afsted vandrer vi — da med ét farer Opsynsmandens egen Hund, *uden* Mundkurv paa, løs paa os — ja — Livet beholdt vi, og Invaliden bliver vi nok heller ikke, men overraskede bleve vi rigtignok, baade min Hund og jeg.

Men da jeg altid har hørt, at Fru S.-F. er saa rar, tager jeg, ved nærmere Eftertanke, det, hun skriver, for godt og venligt ment.

Og maa jeg saa ikke have Lov til at oplyse: Mine 20 første Aar levede jeg udelukkende paa Landet, altsaa paa nært Hold af „den religiøse danske Almue“ — og baade den Gang og siden meget ofte kom jeg i Berøring med den og har gode Venner i den. Her i København er den Kres, som jeg ser noget til, saa overvejende Mennesker, der ogsaa har haft deres Barndom og Ungdom paa Landet — saa den „københavnske Kvinde“ er vel ikke det rigtigste Udtryk om mig.

Det andet, der siges saa bestemt, vil jeg kun svare ganske stille paa og sige: jeg haaber ikke, at jeg staar aldeles udenfor Kristendommen; — jeg har ikke fundet noget, som, jeg tror, er i Stand til at gøre Mennesker lykkeligere end Kristendommen — den rigtige Kristendom.

Men Fagterne! Hvem der kunde tale saa klart som Lynet og saa hørligt som Tordenen, at det dog kunde forstaas, at det er „Fagterne“ vi vil tillivs. Og det giver Spørgsmaalet „borgerlig Vielse“ jo netop saa udmærket Anledning til. Fordi man der kan sætte en tyk Streg under det, vi skylder „Kejseren“, det Samfund, vi alle lever i — og en tyk, tyk Streg under den anden Side

¹⁾ Lad os kun med vore Spottegloser forfølge det Køn, som jeg har elsket altfor meget. Lad os stræbe helt at slukke Flammerne af den Fakkelt, som har forbrændt mig.